

Λυχνία

ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ

Η ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ

Μία φορά κι έναν καιρό - λέει τὸ παραμύθι - ὁ Θεὸς ἔσκυψε ἀπὸ τὸν οὐρανὸ κι ἔριξε ἓνα βλέμμα στὴ γῆ. Δὲν ἔμεινε ὅμως εὐχαριστημένος μὲ ὅσα εἶδε ἐκεῖ. Οἱ ἄνθρωποι, ἂν καὶ τοὺς εἶχε δώσει ὅλα τὰ καλά, εἶχαν γεμίσει τὴ ζωὴ τους μὲ προβλήματα. Ὁ Θεὸς στενοχωρήθηκε πολὺ, γιατί τοὺς ἀγαποῦσε καὶ ἤθελε νὰ εἶναι ὅλοι καλά. Ἔπεσε σὲ βαθεῖα συλλογὴ. Τί ἄλλο θὰ μπορούσε νὰ κάνει γιὰ νὰ τοὺς βοηθήσει; Ποιὰ εὐλογία δὲν τοὺς ἔδωσε ἀκόμα; Σκέφθηκε τότε νὰ ἐπιστρατεύσει τὸ Χρόνο. Θὰ τὸν ἔστειλε στοὺς ἀνθρώπους, ὥστε νὰ ἔχουν κάθε εὐκαιρία μὲ ὅλη τους τὴν ἀνεση νὰ φτιάχνουν σωστὰ τὴ ζωὴ τους.

Τὸν φώναξε ἀμέσως κοντὰ του, τὸν καθοδήγησε καὶ τὸν ἔστειλε στὴ γῆ γιὰ νὰ βοηθήσει τοὺς ἀνθρώπους. Ὁ Χρόνος, νεαρὸ παλληκάρι γεμάτος ὄρεξη, ξεκίνησε ἀμέσως τὸ ἔργο του. Δὲν εἶχε καιρὸ γιὰ χάσιμο. Ἔπρεπε νὰ γυρίσει ὅλη τὴ γῆ κι αὐτό, ἂν τὸ καλοσκεφθεῖς, δὲν ἦταν καθόλου εὐκόλη καὶ ξεκούραστη δουλειά.

Σταμάτησε στὴν πρώτη πόρτα ποὺ συνάντησε μπροστά του καὶ χτύπησε. Τοῦ ἀνοιξε ἓνας συνομήλικός του νεαρός. Ὁ Χρόνος τοῦ εἶπε: «Εἶναι καιρὸς νὰ ἀρχίσεις». «Ν' ἀρχίσω τί;», ρώτησε

μὲ φανερὴ ἀπορία ὁ νέος. «Ὅλα τὰ σημαντικὰ ποὺ φτιάχνουν τὴ ζωὴ σου. Τὰ σχέδιά σου καὶ τὰ ὄνειρα ποὺ θὰ τῆς δώσουν ὁμορφιά καὶ νόημα». «Μὰ εἶναι πολὺ νωρὶς ἀκόμα», ἀπάντησε ὁ νέος. «Ἔχω καιρὸ. Τὸ μέλλον εἶναι μπροστά μου». «Δὲν ξέρεις κἀν, ἂν θὰ ἔρθει ποτὲ τὸ μέλλον», ἀπάντησε ὁ Χρόνος. «Δικός σου χρόνος εἶναι μόνο αὐτὸς ποὺ τώρα ζεῖς. Αὐτὸ ποὺ κρατᾶς μὲ σιγουριά στὰ χέρια σου εἶναι μονάχα τὸ παρόν». Μὰ ὁ νέος δὲν πείσθηκε: «Ὅχι, νοιώθω πὼς εἶναι πολὺ νωρὶς ἀκόμα γιὰ ὀτιδήποτε. Θὰ περιμένω τὸ μέλλον».

Ὁ Χρόνος δὲν μπορούσε νὰ ἐπιμένει περισσότερο. Εἶχε πολὺ δρόμο μπροστά του. Ἐφυγε στενοχωρημένος. Ἀπὸ πόλη σὲ πόλη, ἀπὸ χωριὸ σὲ χωριό, ἀπὸ σπίτι σὲ σπίτι, συνέχισε νὰ τρέχει πάνω στὴ γῆ, νὰ συναντήσῃ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους. Ὅταν ἐπιτέλους συμπλήρωσε τὸ γύρο της, ὁ Χρόνος ἦταν πιά ἓνας γέρος μὲ χιονισμένα μαλλιά. Καὶ τότε βρέθηκε ξανά μιὰ νύχτα στὸ ἴδιο σημεῖο ἀπ' ὅπου εἶχε ξεκινήσει, στὴν πόρτα τοῦ νεαροῦ ποὺ εἶχε πρωτοσυναντήσῃ. Μὰ τώρα τοῦ ἀνοιξε ἓνας ἀσπρομάλλης γέρος.

«Πρόλαβες νὰ κάνεις κάτι σπουδαῖο στὴ ζωὴ σου;» ρώτησε ὁ Χρόνος. «Δυστυχῶς ὄχι», ἀπάντησε ὁ γέρος σκυθρω-

ΤΟ ΧΕΡΙ

Παραμονές Χριστουγέννων, μιά δασκάλα ζήτησε από τὰ παιδιά τῆς Α΄ τάξης τοῦ Δημοτικοῦ, νὰ ζωγραφίσουν τὸ δῶρο ποῦ θὰ ἤθελαν νὰ πάρουν γιὰ τὴν μεγάλη ἑορτὴ. Τὰ παιδιά ζωγράφισαν παιχνίδια, γλυκὰ καὶ ἄλλα ἀνάλογα πράγματα. Πρᾶγμα μᾶλλον ἀναμενόμενο. Ὅμως βρέθηκε καὶ μιά ζωγραφιά ποῦ ἦταν ἀπλῶς τὸ περίγραμμα ἑνὸς χεριοῦ.

-Ποῖός τὸ ἔφτιαξε αὐτό; ρώτησε ἡ δασκάλα.

Ἕνας μαθητῆς σήκωσε τὸ χέρι του. Ἡ δασκάλα ἐπωφελήθηκε ἀπὸ τὴν περίσταση καὶ ζήτησε ἀπὸ τοὺς ἄλλους μαθητὲς νὰ τῆς δώσουν μιά ἐρμηνεῖα γιὰ τὸ τί συμβόλιζε αὐτὸ τὸ χέρι. Ἀκούστηκαν διάφορες ἐρμηνεῖες: τὸ χέρι τοῦ Θεοῦ, τοῦ κατασκευαστῆ παιχνιδιῶν καὶ ἄλλα. Τελικά, ἡ δασκάλα ρώτησε τὸ ἴδιο τὸ παιδάκι τίνος ἦταν τὸ χέρι τῆς ζωγραφιάς.

-Εἶναι τὸ δικό σας χέρι, ἀπάντησε ὁ μικρός. Καὶ σᾶς παρακαλῶ νὰ μοῦ κάνετε τὸ ἴδιο δῶρο καὶ τὴν ἐπόμενη χρονιά (!).

Ἐκείνη θυμήθηκε τότε, ὅτι πολλές φορές, στὸ διάλειμμα, εἶχε πάρει τὸ παιδί ἀπὸ

πὸς. «Τὰ ἄφηνα πάντα ὅλα γιὰ τὸ μέλλον. Μὰ κάποτε κατάλαβα, πὼς εἶναι πιά πολὺ ἀργὰ γιὰ ὅτιδήποτε. Τὸ μέλλον δὲν ὑπῆρχε πιά γιὰ μένα. Μὲ εἶχε προσπεράσει. Χωρὶς νὰ τὸ ἀντιληφθῶ, ἡ ζωὴ μου ἔγινε σιγὰ - σιγὰ ἕνα παρελθόν. Δὲν περιμένω τίποτε πιά». «Σταμάτα νὰ κοιτᾶς αὐτὸ τὸ παρελθόν», εἶπε ὁ Χρόνος. «Δὲν χάθηκε κάθε ἐλπίδα. Στὰ χέρια σου κρατᾶς ἀκόμα τὸ παρόν. Γιὰ ὅσο ζεῖς, αὐτὸ θὰ ὑπάρχει. Καὶ εἶναι δικό σου. Τὸ κάνεις ὅ,τι θέλεις ἐσύ. Κανένας δὲν μπορεῖ νὰ σοῦ τὸ πάρει. Τὸ παρόν, αὐτὸ μονάχα εἶχες πάντοτε δικό σου. Τὸ μέλλον δὲν ἤξερες ποτὲ ἂν θὰ σοῦ δινόταν. Τὸ παρελθόν σου πάλι δὲν γυρίζει πίσω. Μὰ τὸ παρόν

τὸ χέρι. Βέβαια, αὐτὸ τὸ ἔκανε καὶ μὲ ἄλλα παιδιά. Ἴσως, ὅμως, τὸ συγκεκριμένο παιδί ἔβλεπε τὸ χέρι τῆς δασκάλας σάν ἔκφραση τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ἀσφαλούς καθοδήγησης, ποῦ τοῦ ἔλειπαν.

* * *

Πρὶν 2000 χρόνια ἕνα ἄλλος ἄνθρωπος, ὁ Ἰωάννης ὁ Πρόδρομος, ὕψωσε τὸ χέρι του καὶ ἔδειξε τὸν Χριστὸ στοὺς μαθητὲς του, λέγοντας:

-Νά, αὐτός εἶναι ὁ ἄμνός τοῦ Θεοῦ, ποῦ αἶρει (=πού θὰ φορτωθεῖ) τὴν ἁμαρτία τοῦ κόσμου (Ἰωαν. 1,29).

Καὶ ἀμέσως οἱ δύο μαθητὲς τοῦ Ἰωάννου ἀκολούθησαν τὸν Χριστό.

Αὐτὸ τὸ τόσο σπουδαῖο γεγονός, οἱ ἅγιοι πατέρες τὸ περιγράφουν σ' ἕνα ὑπέροχο τροπάριο τῆς ἑορτῆς τῶν Θεοφανείων ποῦ λέει:

«Τὸ χέρι σου ποῦ ἄγγιξε τὴν ἀκήρατη κορυφή (=ἄσπλη, ἀγνή κεφαλή) τοῦ Δεσπότη Χριστοῦ, καὶ μὲ τὸ δάκτυλο τοῦ ὁποῖου (χεριοῦ) μᾶς ὑπέδειξε τὸν Χριστό (ὡς Υἱὸ τοῦ Θεοῦ), ὕψωσε τὸ Βαπτιστὰ Ἰωάννη, ἱκετευτικά γιὰ χάρη μας. Παρακαλῶντας τὸν Χριστό γιὰ μᾶς, ἐπειδὴ ἔχεις πολλὴ παρρησία (=πολύ θάρρος) σ' Αὐτόν. Ἀφοῦ ὁ ἴδιος ὁ Χριστός εἶπε γιὰ σένα ὅτι εἶσαι ὁ μεγαλύτερος ὅλων τῶν προφητῶν» (Δοξαστικόν Θ' ὥρας Θεοφανείων).

Τότε, ὁ Ἰωάννης καθοδήγησε καὶ μὲ τὸν

σου, καὶ τώρα ἀκόμα, εἶναι ἐδῶ. Ἔχεις καιρὸ, ἐκμεταλλεύσου το. Ἔστω καὶ τώρα μπορεῖς νὰ κάνεις μιὰ ἀρχή, νὰ χτίσεις τουλάχιστον τὴ σχέση σου μὲ τὸ Θεό. Ἀρκεῖ νὰ τὸ θελήσεις μόνο». Μὰ ὁ γέρος μόρφασε ἀπαισιόδοξα: «Πολὺ ἀργὰ πιά γιὰ ὅτιδήποτε».

Τὸ ρολοῖ χτύπησε τρεῖς φορές μέσα στὴ νύχτα. «Νά, αὐτὴ ἡ ὥρα ἐκφράζει ὅλη τὴ ζωὴ μου», μίλησε ὁ γέρος ξανά. «Τρεῖς τὴ νύχτα: πολὺ νωρὶς καὶ συνάμα πολὺ ἀργὰ γιὰ ὅτιδήποτε». Ὁ Χρόνος τότε κίνησε νὰ φύγει. Μυστήριο πράγμα ὁ ἄνθρωπος, σκεφτόταν. Πῶς καταφέρνει νὰ χαραμίζει τὰ δῶρα τοῦ Θεοῦ, μεταστρέφοντας τὴν εὐλογία σὲ κατάρρα;

Πρωτ. Δ. Μ.

Φῶς ὁ λόγος Σου

Τὰ λόγια τοῦ Θεοῦ εἶναι ξυπνητήρι τῆς συνειδήσεως, φάρμακο καὶ τροφή τῆς ψυχῆς καὶ καθρέφτης γιὰ νὰ ἔλθουμε στὰ σύγκαλά μας. Μᾶς ἀφοροῦν ὅλους. Μᾶς ἀποκαλύπτουν τίς ἀδυναμίες μας, μικρές ἢ μεγάλες. Ἔχουν τὴν δύναμη νὰ μεταμορφώσουν τὴ ζωὴ μας.

Γι' αὐτὸ ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος λέει: Εἶναι ἀδύνατον νὰ σωθεῖ κανεὶς χωρὶς τὴ μελέτη τῆς Ἁγίας Γραφῆς.

Διαβάζουμε στὴ γνωστὴ παραβολὴ τοῦ Σπορέως ὅτι ὁ Γεωργός-Χριστὸς πῆγε στὰ χωράφια καὶ τὰ ἔσπειρε. Τὰ χωράφια εἶναι ἄψυχα, γῶμα, δὲν μποροῦν νὰ περπατήσουν. Ἐμεῖς εἴμαστε λογικὸί, πράγμα πού σημαίνει ὅτι ὁ Χριστὸς περιμένει νὰ χρησιμοποιήσουμε τὴν ἐλευθερίαν μας γιὰ νὰ ἀναζητήσουμε τὸν σπόρο· πρῶτα μέσα στὴ λατρεία καὶ μετὰ μέσα στό λόγον τοῦ Θεοῦ.

Ἡ δικαιολογία δὲν ἔχω χρόνο δὲν εὐσταθεῖ. Ἐμεῖς θὰ βροῦμε τὸ χρόνο νὰ πᾶμε στὴν ἐκκλησία καὶ νὰ καθήσουμε νὰ διαβάσουμε. Ὅπως βρίσκουμε χρόνο νὰ καθήσουμε νὰ φάμε ἔτσι θὰ βροῦμε χρόνο νὰ «θρέψουμε» τὴν ψυχὴ μας. Ἄν ὁ ἄνθρωπος δὲν καθῆσει νὰ διαβάσει τὸ εὐαγγέλιον, τί σπόρον θὰ πάρει;

Ἡ δικαιολογία εἶμαι καλὸς ἄνθρωπος, δὲν ἔχω σκοτώσει μυρμηγκι, δὲν εἶναι σωστή. Δὲν φτάνει νὰ εἶμαι καλὸς ἄνθρωπος· χρειάζεται νὰ γίνω χωράφι τοῦ Θεοῦ. Εὐ-

φορο χωράφι τοῦ Θεοῦ θὰ γίνω ὅταν λαχταράω κάθε μέρα νὰ τρέφομαι μέ τὸν λόγον Του, νὰ ἀκούω τὰ λόγια Του· νὰ θυμᾶμαι τὴ ζωὴ Του καὶ νὰ φουντώνει ἡ ἀγάπη μου γι' Αὐτόν κάθε μέρα περισσότερο.

Ὁ Χριστὸς δὲν θὰ μᾶς κρίνει ἂν δώσαμε ἀπλᾶ ἐλεημοσύνη στοὺς φτωχοὺς, ἀλλὰ κυρίως γιὰ τὴν μεγαλύτερη ἁμαρτία πού εἶναι: τὸ ὅτι ἤρθε στὸν κόσμον, μᾶς μίλησε καὶ δὲν τοῦ δώσαμε σημασία· καὶ αὐτὰ πού μᾶς εἶπε, στὴν καλύτερη περίπτωσιν, τὰ βάλουμε στὰ ράφια νὰ γεμίζουν σκόνην.

Χωρὶς λόγον Θεοῦ ὑπάρχει πείνα πνευματικὴ. Σέ καιρὸ πείνας οἱ ἄνθρωποι τρῶνε ἀκόμη καὶ τὰ φλοῦδια. Ψάχνουν ἀκόμη καὶ στὰ σκουπίδια.

Σήμερα, παρ' ὅλη τὴν κρίση, ἡ κοινωνία μας εἶναι καταναλωτικὴ, γεμάτη ὑλικά ἀγαθὰ. Εἶναι ὅμως πεινασμένη πνευματικὰ. Στερεῖται πνευματικῶν ἀγαθῶν. Ἐφ' ὅσον στὴ μεγάλη τους πλειοψηφία οἱ ἄνθρωποι δὲν δέχονται τὴ σπορὰ τοῦ λόγον τοῦ Θεοῦ, εἶναι φυσικὸ νὰ λιμοκτονοῦν πνευματικὰ. Δὲν ζοῦν μέ τὸν ἄρτον τῆς ζωῆς, ἀλλὰ ὑποσιτίζονται μέ τὰ φλοῦδια τῆς φτηνῆς ἰδεολογίας καὶ συνθηματολογίας· μέ τὰ σκουπίδια τῆς διαφθορᾶς καὶ τὰ ὑποπροϊόντα τῆς ἔκφυλης ζωῆς. Ὑπάρχει ἀπόλυτη ἀνάγκη γιὰ σπορὰ πνευματικὴ.

Δὸς μας Κύριε, φώτιση νὰ καταλαβαίνουμε καὶ νὰ ἐφαρμόζουμε τὸν λόγον Σου.

Δὸς μας γλώσσα νὰ κηρύττουμε τὰ μεγαλεῖα Σου. Δὸς μας πίστη πού νὰ μὴν μπορεῖ τίποτε νὰ τὴν κλονίσει.

Ἀρχιμ. Ἰ. Ν.

λόγον του καὶ μέ τὸ χέρι του τοὺς ὑποψήφιστους ἀποστόλους καὶ τοὺς ἔστειλε στὸν Χριστό. **Σήμερα**, μέ τὸν ἴδιο τρόπο, πνευματικὰ, καθοδηγεῖ ἐμᾶς. Ἄν θέλουμε, ὅμως, νὰ ἔχουμε καὶ ἐμεῖς κάποια ἐλάχιστη παρρησία στό Χριστό, πρέπει νὰ μιμηθοῦμε τὸν ἅγιον Ἰωάννην σέ δύο πράγματα:

1. Νὰ τὸ καταλάβουμε καὶ νὰ τὸ «χωνέψουμε» καλὰ, ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς εἶναι ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ καὶ Σωτήρας τοῦ κόσμου.

2. Στὸν Χριστό πλησιάζουμε (**ἐμεῖς**, γιατί **Ἐκεῖνος** εἶναι πάντα κοντὰ μας!) τόσο περισ-

σότερο, ὅσο περισσότερο ἀγωνιζόμαστε νὰ ξεπεράσουμε τὰ πάθη μας καὶ τίς ἁμαρτωλές μας ἀδυναμίες.

Ὁ πνευματικὸς ἀγὼνας νηστείας καὶ προσευχῆς τοῦ Ἰωάννη ἦταν τόσο ἐκπληκτικὸς ὥστε νὰ τὸν ζωγραφίζουμε συμβολικὰ μέ φτερά. Γιὰ νὰ δείξουμε ὅτι ἔζησε ὡς ἐπίγειος ἄγγελος, ἂν καὶ ἦταν ἄνθρωπος σάν καὶ ἐμᾶς. Συνεπῶς, χωρὶς ἀγώνα δὲν θὰ «δοῦμε» τὸ ὀλόλαμπρο πρόσωπον τοῦ Χριστοῦ, παρότι τὸ χέρι τοῦ Προδρόμου μᾶς τὸ δείχνει συνεχῶς.

Ἀρχιμ. Ν. Κ.

ΜΕ ΡΩΤΗΣΕΣ ΠΟΥ ΜΕ ΒΑΦΤΙΣΕΣ;

Γεννηθήκαμε και μεγαλώνουμε τά παιδιά μας μέσα σέ μιá κοινωνία, πού θεωρεί αυτονόητο τό ότι είμαστε Χριστιανοί, χωρίς όμως νά έχουμε συνειδητοποιήσει ούτε τό Μυστήριο τής Έκκλησίας ούτε τίς προϋποθέσεις γιά νά γίνει και γιά νά είναι κάποιος Χριστιανός.

Σήμερα, σέ μιá εποχή άναίσχυντα έγωκεντρική και άτομικιστική, τά «αυτονόητα» ... άρχίζουν νά πεθαίνουν. Κάθε έφηβος μπορεί νά σου πετάξει κατάμουτρα τήν άναίδεια τής έγωιστικής του άπαίτησης γιά άυτονομημένη ζωή: «**Μέ ρωτήσατε πού μέ βαφτίσατε;**»

Γιά νά μή βρεθούμε στήν δύσκολη θέση νά άντιμετωπίσουμε μιá τέτοια έρώτηση, είναι καλό πρῶτα έμεις νά άναρωτηθούμε σοβαρά: «**Γιατί βαφτίσαμε τό παιδί μας;**»

Προφανώς, όχι «για τό καλό», έτσι άόριστα. Όχι γιά νά δημοσιοποιήσουμε κάπως πανηγυρικά ότι άποκτήσαμε παιδί. Όχι μόνο γιά νά πάρει κάποιον όνομα. Όχι γιά νά τό πάει ή κουμπάρα ... τρεις Κυριακές στήν Έκκλησία, και μετά νά ξαναμπεϊ τό παιδί στήν Έκκλησία στό γάμο του (άν κάνει θρησκευτικό γάμο)!...

Τό βαφτίσαμε γιά νά μπει μέσα σέ ένα Σπίτι, στήν Έκκλησία, τήν όποία **πρῶτα έμεις** τήν άπολαμβάνουμε σάν τόν μόνο χῶρο Άληθινής Ζωής. **Πρῶτα έμεις** λαχταράμε νά μπαίνουμε εκεί (τουλάχιστον κάθε Κυριακή), γιά νά τρεφόμαστε όχι μόνο άπό τήν Ζωντανή Παρουσία του Χριστού αλλά και (όσο συχνότερα μπορούμε) άπό τό Άχραντο Σῶμα Του και τό Τίμιο Αίμα Του. Η έπιλογή μας νά μπει τό παιδί μας στήν Έκκλησία έχει πρωτίστως σχέση μέ τήν ΔΙΑΤΡΟΦΗ του. Δέν πρόκειται άπλῶς γιά

... ύγιεινή διατροφή. Πρόκειται γιά τήν ΜΟΝΗ διατροφή, πού μās κρατάει στήν ΖΩΗ, όχι μόνο τώρα αλλά και μετά τήν άναχώρησή μας άπό έδῶ. Διότι ή ΖΩΗ είναι μιá, και έδῶ και εκεί: είναι Ο ΧΡΙΣΤΟΣ!

Άν τά παιδιά μας βλέπουν ότι αυτά τά έχουμε συνειδητοποιήσει και τά ζοῦμε μέ σταθερότητα και συνέπεια, τότε μεγαλώνοντας, όχι άπλῶς δέν θά μās παραπονεθοῦν, πού τά βαφτίσαμε χωρίς νά τά ρωτήσουμε, αλλά και θά μās ευγνωμονοῦν γιά πάντα γιά τήν μέγιστη ευεργεσία πού τούς κάναμε, νά τά βοηθήσουμε νά ένταχθοῦν στό Σῶμα τής Έκκλησίας, δηλαδή στόν μόνο χῶρο τής Άληθινής και Αιώνιας Ζωής.

Άν αυτά δέν τά έχουμε συνειδητοποιήσει και δέν τά ζοῦμε, άν βλέπουμε τήν Έκκλησία άπλῶς σάν ένα διακοσμησηκό στοιχείο φολκλορικού τύπου, σάν ένα κεφάλαιο τής πολιτιστικής μας κληρονομιάς ή μόνο σάν ένα καταφύγιο γιά τίς δύσκολες στιγμές τής ζωής μας, τότε μάλλον είναι προτιμότερο ... νά μή βαφτίζουμε τά παιδιά μας! Ίσως άργότερα άναζητήσουν τήν Έκκλησία και Τήν γνωρίσουν μέσα άπό άλλες διαδρομές. Αλλά έστω κι άν κάποτε Τήν βροῦν, θά έχουν πάντοτε τό διπλό πικρό παράπονο: α) «**Γιατί τέτοιο Δῶρο νά μή μοῦ τό έχουν κάνει οί γονεῖς μου;**» και β) «**Γιατί τέτοιο Δῶρο δέν μοῦ τό έκαναν οί γονεῖς μου νωρίς;**»

Αρχιμ. Β. Α.

ΛΥΧΝΙΑ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ

Μηνιαίον Περιοδικόν

Γ. Μητροπόλεως Νικοπόλεως

Έκδότης: Μητροπολίτης Νικοπόλεως Χρυσόστομος

Υπεύθ.: Αρχιμ. Νίκων Κουτσιδης*

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ 2014 * Άρ. Φύλλου 366* Έτος ΛΔ'

Διανέμεται δωρεάν * Εισφορές δεκτές

Γραφικές Τέχνες «ΜΕΛΙΣΣΑ» Α.Ε.

Τηλ. 2397 023 313 Άσπροβάλτα Θεσ/νίκης

